

Sygn. akt V GC 361/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o. o. w W.

przeciwko Fabryka (...) Sp. J. w Z.

o zapłatę 70.000,00 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 14.03.2013 r. sygn. akt VI Nc-e 521539/13, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70.000,00 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05.12.2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.492,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 361/13

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowana przez radcę prawnego w pozwie z dnia 04.03.2013 r. skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko **Fabryce (...) Spółka jawna z siedzibą w Z.** wniosła o zasądzenie kwoty 70.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 05.12.2012 r. do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że dnia 29.05.2012 r. pozwana zamówiła u powódki (...) oraz (...) i wraz z towarem powódka miała dostarczyć atest w postaci certyfikatu 3.1 B. Na skutek negocjacji I. W. z ramienia powódki z R. K. z ramienia pozwanej doszło do modyfikacji zamówienia i ostatecznie pozwana zamówiła 493,93 mb (...) oraz 96,39 m rury (...) i powódka miała pocztą dostarczyć świadectwo jakości 3.1 B. Dnia 01.06.2012 r. powódka wydała przewoźnikowi zamówione rury i odebrał je Ł. P.. Pozwana w następnym okresie nie złożyła reklamacji. Dnia 04.06.2012 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) tytułem odebranego przez pozwaną towaru, która opiewała na kwotę 121 042,90 brutto z terminem zapłaty na dzień 19.07.2012 r. Wobec tego, że pozwana nie uiściła wskazanej na fakturze

kwoty powódka wystosowała do niej wezwanie do zapłaty które zostało odebrane 13.09.2012 r. i 21.09.2012 r. pozwana zapłaciła powódce 21.042,90 zł tytułem w/w faktury, następnie 04.12.2012 r. pozwana wpłaciła tym tytułem kwotę 30.000 zł. Zdaniem powódki częściowe wpłaty stanowiły uznanie zasadności jej roszczenia. Wobec braku kolejnych wpłat powódka wezwała pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 14.03.2013 r. w sprawie VI Nc-e 521539/13 wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** (k.5v) zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwana wywiodła **sprzeciw od w/w nakazu zapłaty** (k.6) wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu zaprzeczyła istnieniu zobowiązania po stronie pozwanej. Zakwestionowała zgodność dostarczonego towaru z zamówieniem albowiem powódka samowolnie bez stosownych uzgodnień z umocowanym przedstawicielem pozwanej dokonała modyfikacji zamówienia w wyniku czego dostarczyła towar nie odpowiadający treści zamówienia. Podniosła, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających uzyskanie zgody na zmiany w treści zamówienia. Podniosła, że w związku z dostarczeniem towaru niezgodnego z zamówieniem pozwana dokonała tylko częściowej płatności za otrzymany towar zatem częściowa wpłata nie może być rozumiana jako uznanie roszczenia.

Postanowieniem z dnia 23.04.2013 r. (k.8v) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

W pozwie z dnia 01.08.2013 r. (k.14) **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.** reprezentowana przez radcę prawnego przeciwko **Fabryce (...) (...)Spółka jawna z siedzibą w Z.** wniosła o zasądzenie kwoty 70.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 05.12.2012 r. do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozew uzasadniła analogicznie jak pozew z dnia 04.03.2013 r.

Pozwana została wezwana do uzupełnienia braków sprzeciwu (k.46) i złożenia wniosków dowodowych jednakże na zarządzenie Sądu nie odpowiedziała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami.

(odpis KRS k. 23-27, bezsporne)

Pozwana dnia 29.05.2012 r. w formie pisemnej zamówiła u powódki rury o wymiarach (...) oraz (...) i wskazała, że z towarem powódka ma dostarczyć atest w postaci certyfikatu 3.1 B.

Na skutek negocjacji stron doszło do modyfikacji zamówienia i ostatecznie pozwana w formie ustnej zamówiła 493,93 mb rury o wymiarach (...) oraz 96,39 m rury o wymiarach (...) i powódka miała pocztą dostarczyć świadectwo jakości 3.1 B.

Dnia 01.06.2012 r. powódka wydała przewoźnikowi zamówione rury i odebrał je upoważniony do tego przez pozwaną Ł. P.. Drogą pocztową dostarczyła również świadectwo jakości. Pozwana w następnym okresie nie złożyła zastrzeżeń w zakresie odebranego towaru. Nie kwestionowała zgodności z zamówieniem dostarczonego towaru.

Dnia 04.06.2012 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) tytułem odebranego przez pozwaną towaru, która opiewała na kwotę 121.042,90 zł brutto z terminem zapłaty na dzień 19.07.2012 r.

Wobec tego, że pozwana nie uiszcza wskazanej na fakturze kwoty powódka dnia 10.09.2012 r. wystosowała do niej pisemne wezwanie do zapłaty, które zostało odebrane w dniu 13.09.2012 r.

Dnia 21.09.2012 r. pozwana zapłaciła powódce sumę 21.042,90 zł tytułem w/w faktury, a następnie w dniu 04.12.2012 r. pozwana wpłaciła powódce tym tytułem kwotę 30.000,00 zł.

(zamówienie z dnia 29.05.2012 r. z upoważnieniem odbioru towaru k. 28-29, dowody dostawy k.30-33, faktura VAT k.34-38, wezwania do zapłaty k.39-40, potwierdzenie wykonania operacji bankowej k.41-44)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w całości dowiódł w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnej, żądanej kwoty. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaofiarowane przez powoda były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniła tego również pozwana. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawarły ze sobą umowę sprzedaży. Powód oczekując w zamian zapłaty stosownej ceny przeniósł bowiem na pozwanego własność towarów i wydał je pozwanemu, a on niewątpliwie je odebrał. Jak zaś stanowi art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Istotne przy tym jest, że pozwana po dostarczeniu jej towarów nie złożyła zastrzeżeń w zakresie odebranego towaru. Nie kwestionowała również zgodności towarów ze złożonym zamówieniem. Zarzuty w tym zakresie wywiodła dopiero po upływie znacznego okresu czasu tj. na etapie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym. Zarzucała wówczas, iż towar wydany był niezgodny z zamówieniem oraz że modyfikacji zamówienia dokonała osoba nieuprawniona do reprezentacji pozwanej.

Zdaniem Sądu zarzuty te nie były słuszne, a nadto zostały wykoncypowane jedynie na cele niniejszego procesu.

Z zarzutami pozwanej nie sposób się zgodzić, albowiem przeczy im zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny. Zważyć bowiem trzeba, że pozwana przez długi okres czasu nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń powodowi co do odebranego towaru. Istotne również jest, że pozwana po odbiorze towaru nie złożyła żadnej reklamacji. Nie kwestionowała prawidłowości dostarczonego towaru ani zasadności wystawienia przez powoda faktury VAT nr (...) tytułem odebranego przez pozwaną towaru, która opiewała na kwotę 121.042,90 zł. Oczywistym dla Sądu jest, że gdyby rzeczywiście odebrany towar był niezgodny z zamówieniem lub zamówienia dokonałaby osoba do tego nieuprawniona to pozwana odmówiłaby przyjęcia towaru, a jeżeli by go przyjęła to zawiadomiłaby powódkę o swoich zastrzeżeniach. Zważyć bowiem należy, że sprzedaż odbywała się pomiędzy przedsiębiorcami od których wymaga się tzw. podwyższonej staranności (art.355 § 2 k.c.) w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem pozwana w przypadku niezgodności towaru zamówieniem winna była fakt ten natychmiast zgłosić. Nadto dodać trzeba w kontekście powyższego, że osoby które ustnie zmodyfikowały zamówienie (I. W. w imieniu powódki i R. K. w imieniu pozwanej) były umocowane do negocjacji w tym zakresie zgodnie z art. 97 k.c. wskazującym na domniemanie umocowania osoby znajdującej się w lokalu przedsiębiorstwa. Brak było w ocenie Sądu dowodów na podnoszone przez pozwaną okoliczności. Pozwana na potwierdzenie swoich zarzutów nie wniosowała o przeprowadzenie żadnych dowodów, mimo tego iż była do tego prawidłowo wzywana przez Sąd (k.46). Sąd miał w tym zakresie na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie

jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż sąd go naruszył (vide : wyrok S. A. w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r. I ACa 1457/2003). Zważyć przy tym należało, że artykuł 6 k.c. dopuszcza możliwość rozstrzygnięcia przez sąd sporu także wtedy, gdy strona obciążona ciężarem dowodu nie udowodni faktów, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą (tym bardziej gdy są reprezentowane przez zawodowych pełnomocników), co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontradyktoryjnego postępowania sądowego (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. II CSK 22/2007).

Dla oceny zasadności powództwa istotne było również dla Sądu to, że pozwana w następstwie otrzymania od powoda pisemnego wezwania do zapłaty dnia 21.09.2012 r. zapłaciła powódce sumę 21.042,90 zł tytułem w/w faktury, a później w dniu 04.12.2012 r. pozwana wpłaciła powódce tym tytułem kwotę 30.000 zł. Zdaniem Sądu czynności te oznaczały uznanie roszczenia przez pozwaną. Wymieniona wyraźnie zaznaczała w tytułach przelewu, iż jest to częściowa zapłata za fakturę VAT nr (...). O zasadności argumentacji wskazującej, iż częściowa zapłata za fakturę stanowi w istocie uznanie roszczenia przesądza ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie oraz poglądy judykatury (vide : wyrok SN z dnia 7 marca 2003 r. I CKN 11/01). Sąd poglądy te podziela i na ich podstawie doszedł do jednoznacznego wniosku, że pozwana dokonała tzw. uznania niewłaściwego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda jest w całości uzasadnione i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwaną do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 4.492,00 zł albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 875,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 3 600,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.